

Šrilos Prabhupados veiksmai buvo nuolat stebinantys ir nauji mums. Po aštuonių mėnesių asmeninės tarnystės Jam aš maniau turiu šiokių tokių suvokimą kaip elgtis ar ką sakyti Šrilai Prabhupadai tam tikroje situacijoje...

Vieną dieną Prabhupada vyko į Indiją ir mes abu sėdom į lėktuvą. Visame lėktuve grojo klasikinė muzika. Mes ieškojome savo sėdimų vietų. Kaip visada Prabhupada atsisėdo į vietą prie lango, o aš šalia jo. Toliau grojo muzika.

- Ar tau patinka ši muzika? - šypsodamasis paklausė Prabhupada.

Aš pažiūrėjau į Jį tuščiu žvilgsniu, "Kaip aš galiu Jam pasakyti, kad man patinka ši muzika? Aišku, ji skamba gražiai, bet čia nekartoja šventų Viešpaties vardų, čia tik instrumentų grojimas, tai negali būti Krišnos sąmonė." Baimingai spekuliuodamas, aš pradau galimybę paatvirauti su savo mylimu dvasiniu mokytoju ir nieko neatsakiau Jam.

- Ši muzika labai graži, - maloningai pasakė Šrila Prabhupada.

- Taip, Šrila Prabhupada, - atsakiau su palengvėjimu. - Muzika graži.

Jaučiausi kaip apgavikas, negalėjau būti nuoširdus. Aš buvau taip susikoncentravęs dėl savo atsakymo pasekmių, kad pamiršau, kad Šrila Prabhupada yra asmenybė, kuri kažką mėgsta ir kažko nemėgsta. Jis klausė muzikos ir atsiminė Krišną. Aš klausiau muzikos ir nusprendžiau, kad tai maja ir galvojau kaip atsakyti, lyg atrodyčiau Krišnos sąmonėje...

Iš JK Šrutakirti prabhu knygos apie Šrila Prabhupadą

